

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 21. srpna 2019 stížnost **odsouzeného Jakuba Š[REDAKOVANÉ], narozeného [REDAKOVANÉ]**, proti usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 14. června 2019, číslo jednací 6 PP 62/2019 - 48, a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu se napadené usnesení ruší a soudu I. stupně se ukládá, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením soud I. stupně podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody uloženého rozhodnutím Okresního soudu Pardubice ze dne 17. 1. 2017sp.zn. 3T 251/2016, Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2014 sp.zn. 27T 134/2010 a ze dne 16. 2. 2015 sp.zn. 32 T 66/2012.
2. Dospěl totiž k závěru, že odsouzený nesplnil všechny zákonné podmínky, jejichž splnění je k rozhodnutí o podmíněném propuštění nezbytné. Splnil sice podmínku časovou, neboť vykonal potřebnou délku trestu (v jeho případě jednu polovinu), splnil i druhou podmínku, neboť svým chováním a plněním svých povinností prokázal patřičné polepšení. Podle názoru prvního soudu však nebyla splněna nejdůležitější podmínka, to je, že od něho lze očekávat vedení řádného života v budoucnu po podmíněném propuštění. V této souvislosti akcentoval, že se odsouzený při pobytu na svobodě trestné činnosti dopouštěl opakovaně. Zdůraznil, že v rejstříku trestů má celkem 12 záznamů z území České republiky a 3 záznamy z Německé republiky. Aktuálně je ve výkonu trestu odnětí svobody již potřetí. Trestnou činnost začal páchat již v roce 2005, a byť na něho od té doby bylo působeno nejrozličnějšími tresty (alternativními či nepodmíněnými), nevedlo to ke kýžené nápravě. Odsouzený je podle mínění prvního soudu schopen opakovaně spáchat trestný čin, a to přesto, že již byl za takový trestný čin v minulosti potrestán, uložené tresty tak pro něj nejsou dostatečným ponaučením, ani motivací k vedení řádného života. Již jednou mu byla dána šance v podobě podmíněného propuštění v roce 2006, ve zkušební době se sice osvědčil, nicméně trestnou činnost páchal i poté, za alarmující přitom soud považuje, že se odsouzený již v prvním případě uchýlil k násilné trestné činnosti, k té se vrátil i v posledním případě (být převážně páchal méně závažnou majetkovou trestnou činnost). Navíc je podle mínění okresního soudu jeho majetková situace velice složitá, neboť má závazky kolem 900.000,- Kč, dle vlastního vyjádření pak dluží soukromým subjektům částku ve výši 3.800.000,- Kč. Za tohoto stavu soud považuje riziko recidivy v jeho případě za příliš vysoké, přesto, že má zajištěné příhodné podmínky, které by mu mohly pomoci při snaze o vedení řádného života, tj. zajištěnou práci i ubytování.
3. Proti tomuto usnesení podal odsouzený v zákonné lhůtě stížnost. Namítl v ní prostřednictvím své obhájkyň, že soud prvního stupně nerozhodl správně, neboť se nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi. Pominul zejména jeho výborné hodnocení z výkonu trestu, stejně jako skutečnost, že v jeho rámci absolvoval několik resocializačních programů. Na jejich základě, ale i proto že nabyl další zkušenosti, si uvědomuje nesprávnost svého dřívějšího jednání a dopady na životy lidí a těchto činů lituje. Zdůrazňuje, že i po zamítnutí předešlé žádosti o podmíněné propuštění ve své snaze o nápravu neustal, o čemž svědčí fakt, že v průběhu roku 2018 obdržel sedm kázeňských odměn a během první poloviny letošního roku získal další tři odměny.
4. K závěru, že třetí zákonná podmínka podmíněného propuštění není v jeho případě splněna, tak první soud došel výlučně na základě jeho minulosti. V této souvislosti stěžovatel připomíná nález

Shodu s prvopisem potvrzuje: Tereza Pohunková

Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. I. ÚS 2201/16, z něhož je zřejmé, že trestní minulost nemůže být jediným kritériem pro posouzení prognózy vedení řádného života v budoucnu. Je si vědom své nepříznivé majetkové situace (která je důsledkem jeho majetkové trestné činnosti v minulosti), nicméně i na tuto problematiku během výkonu trestu získal patřičný náhled, má přehled o svých závazcích (což je zřejmé i z toho, že komunikuje se soudy a exekutory). Právě zajištěné zaměstnání mu může pomoci s plněním závazků, přitom získání práce je pro něho s ohledem na zdravotní stav podstatným problémem, ve výkonu trestu pro něho není žádné pracovní uplatnění k dispozici. Zajištěné podmínky pro život na svobodě považuje stěžovatel za velmi podstatné pro vyloučení recidivy v budoucnu. Dalším pobytem ve výkonu trestu však o toto zázemí může přijít.

5. Z důvodu podané stížnosti přezkoumal krajský soud jako soud druhého stupně správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které předcházelo, v rozsahu stanoveném v § 147 odstavec 1 tr. řádu, přičemž věc posoudil takto:
6. Soud prvního stupně o žádosti odsouzeného rozhodoval opakovaně, stalo se tak v řízení, které proběhlo v souladu s trestním řádem. Nicméně neopatřil všechny podklady potřebné pro posouzení věci, nevypořádal se se všemi podstatnými okolnostmi, proto napadené usnesení obstát nemůže, neboť je minimálně předčasné.
7. Správně přitom zjistil, že odsouzený vykonal polovinu uloženého trestu a jeho chování je naprosto zásadním důkazem polepšení. Stranou jeho pozornosti však zůstalo, že odsouzený však nejen absolvoval program Šance 22, vyučil se, je dlouhodobě zařazen v první prostupné skupině vnitřní diferenciací a byl celkem dvanáctkrát kázeňsky odměněn, ale absolvoval také program pro pachatele násilné trestné činnosti „ZZZ“. Jeho předchozí žádost o podmíněné propuštění přitom byla zamítnuta 8. 8. 2018. Porovnáním hodnocení odsouzeného z věznice použitého ve věci 6 PP 147/2018 a aktuálního hodnocení, přitom mohl první soud zjistit i to, že odsouzenému přibýlo minimálně osm kázeňských odměn (!). Již tento fakt naznačuje, že jeho chování může být skutečně nadstandardní. Nadto pokud od doby posledního rozhodnutí odsouzený absolvoval další rekvalifikační program (ZZZ), může to signalizovat, že vyvíjí významnou aktivitu ke své nápravě. V předešlém rozhodnutí přitom konstatoval stížnostní soud, že jeho polepšení je v počáteční fázi, proto je třeba dalšího působení výkonu trestu. Není přitom sporu ani o tom, že odsouzený trpí závažným onemocněním, které mu znemožňuje pracovní zařazení, přesto je jeho hodnocení tak výrazně pozitivní, jak uvedeno.
8. Již tento fakt podle mínění stížnostního soudu vyžaduje skutečně pečlivé zkoumání, zda odsouzený skýtá záruku vedení řádného života v budoucnu, a to i s ohledem na tvrzené zajištěné zázemí, včetně podpory blízké osoby, i s ohledem na jeho zdravotní stav (který byl podrobně popsán v rozhodnutí ve věci 6 PP 147/2018. Nicméně okresní soud tyto širší okolnosti blíže nehodnotil, své negativní stanovisko k předpokladu odsouzeného pro vedení řádného života tak vystavěl skutečně především na tom, že odsouzený byl opakovaně soudně trestán. Nezabýval se přitom však blíže ani tím, kdy k trestné činnosti došlo, jaký byl její charakter, ostatně neměl k dispozici ani jediné rozhodnutí o trestu, který odsouzený vykonává. Pokud shledal riziko recidivy odsouzeného nadále vysokým, v zásadě pominul i to, že většina trestné činnosti, za kterou uložený trest odsouzený vykonává, spadá do dřívější doby. Nezabýval se proto ani časovými souvislostmi vykonaných trestů s trestnou činností odsouzeného, pominul, že odsouzený byl opakovaně postihován souhrnnými tresty, které rušily výroky o trestech předešlých. Napadené usnesení je tak minimálně předčasné, neboť bylo vydáno za situace, kdy věc nebyla ze všech potřebných hledisek objasněna, proto nemůže obstát.
9. Bude proto nezbytné doplnit dokazování především vyžádáním spisů či alespoň rozsudků, jimiž byly uloženy tresty, které odsouzený aktuálně vykonává. Pak bude vhodné doplnit hodnocení odsouzeného, v němž bude přesně specifikováno, jak se chová zejména v posledním roce (od srpna 2018), bude nezbytné konkretizovat i všechny odměny udělené mu od posledního

zamítnutí žádosti o podmíněné propuštění, aby jeho žádost mohl první soud posoudit konkrétně v závislosti na konkrétní individuální situaci. Bude-li to okresní soud považovat za potřebné, nabízel by se i výslech Jindřicha Málka, který nabízí odsouzenému ubytování, v úvahu by přicházelo popřípadě i bližší prověření možností zaměstnání odsouzeného. Nelze totiž pominout, že hodnocení odsouzeného skutečně nasvědčuje výrazné míře polepšení, odsouzený není zdravý a nelze pro něho ve vězení nalézt práci (i to by mělo být ověřeno), byť i pracovní návyky mají své místo v nápravě odsouzených a jejich přípravě pro život na svobodě. Je proto potřeba skutečně bedlivě posoudit, zda při užití omezení, která nabízí § 89 tr. zákoníku, by nebylo namíste další působení trestu nevázat na omezení osobní svobody. To je však úvaha zatím zcela akademická, neboť napadené usnesení bylo vydáno na základě nedostatečných podkladů, bude třeba doplnit dokazování a všechny důkazy pečlivě jednotlivě i ve vzájemných souvislostech hodnotit. Přitom bude nezbytné vypořádat se s námitkami podané stížností.

10. Protože bylo napadené usnesení shledáno vadným, vydaným na základě nedostatečně objasněného stavu věci, nezbylo, než je podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušit a věc vrátit soudu I. stupně. Pokud by k posouzení věci přistoupil stížnostní soud a doplnění dokazování by sám realizoval, takovým postupem by nahrazoval činnost okresního soudu a odsouzenému i státnímu zástupci by odňal možnost případného opravného prostředku.

Poučení

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 21. srpna 2019

JUDr. Oldřiška Rysová v.r.
předsedkyně senátu